

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
 Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	<ol style="list-style-type: none"> 1. Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos 2. Glosses sobre la Comunitat de Taizé Francesc Torralba, president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa Griselda Cos, monja del Monestir de Sant Pere de les Puel·les 3. Paraules d'agraïment Germà Alois, prior de Taizé 4. Cloenda Hble. Sra. Joana Ortega, cicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals 	59
Títol	IV MEMORIAL CASSIÀ JUST • COMUNITAT DE TAIZÉ	
Font	Generalitat de Catalunya. Departament de Governació i relacions Institucionals. Direcció General d'Afers Religiosos.	
Data	Barcelona, 3 de desembre de 2014	
Publicat	11 de desembre de 2014	

IV MEMORIAL CASSIÀ JUST

COMUNITAT DE TAIZÉ

3 de desembre de 2014

PALAU DE LA GENERALITAT

Barcelona

Generalitat de Catalunya
**Departament de Governació
i Relacions Institucionals**

El jurat de la IV edició del Memorial Cassià Just, reunit el dia 7 d'octubre de 2014, va concedir el guardó a la Comunitat de Taizé per la seva tasca amb els joves, a favor de la reconciliació i amb perspectiva ecumènica.

Formen part del jurat de la IV edició del Memorial Cassià Just les persones següents:

Hble. Sra. Joana Ortega i Alemany

Vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals

Sr. Enric Vendrell i Aubach

Director general d'Afers Religiosos

Dr. Francesc Torralba i Roselló

President del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa

P. Joan Soler Felip

Religiós claretià

Sra. Ruth Giordano Torres

Pastora baptista

www.gencat.cat/afersreligiosos
@afersreligiosos

IV Memorial Cassià Just
Barcelona, novembre de 2014

© Generalitat de Catalunya
Departament de Governació i Relacions Institucionals
Direcció General d'Afers Religiosos
Carrer de Rivadeneyra, 6, 2n - 08002 Barcelona

Composició i impressió: AT s.l. - Tordera 38, 08012 Barcelona
Dipòsit Legal B-26758-2014

Imprès sobre paper ecològic

ÍNDEX

IV Memorial Cassià Just

Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos _____ 5

Glosses sobre la Comunitat de Taizé

Francesc Torralba, president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa ____ 7

Griselda Cos, monja del Monestir de Sant Pere de les Puel·les _____ 11

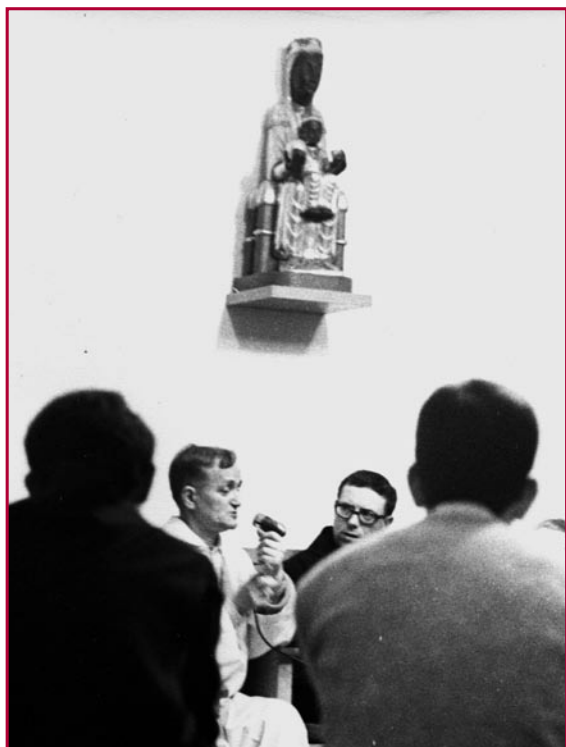
Paraules d'agraïment

Germà Alois, prior de Taizé _____ 13

Cloenda

Hble. Sra. Joana Ortega

Vicepresidenta del Govern i consellera de Governació
i Relacions Institucionals _____ 17

L'abat Cassià Just i el germà Roger a Montserrat, febrer de 1972

IV MEMORIAL CASSIÀ JUST

L'any 2010, el Govern de la Generalitat de Catalunya va crear el Memorial Cassià Just amb la voluntat de dur a terme un reconeixement a les persones o les institucions que s'han significat per les seves aportacions a la construcció d'un espai comú de convivència de la pluralitat d'opcions religioses.

Aquest Memorial pren el nom d'un referent indiscutible en diàleg, humanisme, acolliment i solidaritat. Cassià Maria Just ha estat per a moltes persones un dels abats més estimats de Montserrat. Profundament conciliador, va compaginar la tasca de govern amb l'acolliment, el diàleg i la defensa dels drets humans i de la identitat nacional de Catalunya. Amarat d'una gran sensibilitat social, va incorporar els valors de les tradicions religioses a la construcció d'una societat més humana, justa i fraterna.

La Direcció General d'Afers Religiosos està compromesa amb la normalització del fet religiós al nostre país. I estic convençut que per normalitzar el fet religiós és de gran utilitat reconèixer el treball de persones, entitats o institucions en favor de la construcció d'un espai comú de respecte a la llibertat religiosa, de foment del diàleg i de la relació entre les diferents confessions religioses, així com de difusió de la diversitat religiosa present a Catalunya. És amb aquest convenciment que el passat mes d'abril vàrem convocar el IV Memorial Cassià Just.

El jurat d'aquesta quarta edició, després de valorar les diverses candidatures presentades, va aprovar concedir el IV Memorial Cassià Just de la Generalitat de Catalunya a la Comunitat de Taizé (França). Avui, la Comunitat de Taizé reuneix un centenar de germans, catòlics i de diversos orígens protestants, procedents de més de trenta nacions. Pel sol fet d'existir, aquesta comunitat és un signe concret de reconciliació entre cristians dividits i pobles separats. Així ho ha reconegut el jurat del Memorial, que ha subratllat el seu treball amb els joves, a favor de la reconciliació i amb perspectiva ecumènica.

Enric Vendrell

Director general d'Afers Religiosos

Trobada europea a Barcelona l'any 1985, pregària al Born

Trobada europea a Barcelona l'any 2000, pregària a la Fira de Montjuïc

GLOSSA SOBRE LA COMUNITAT DE TAIZÉ

Francesc Torralba, President del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa

La Comunitat de Taizé, un focus d'espiritualitat

La concessió del Premi Cassià Just a la Comunitat de Taizé és una excel·lent notícia per tot el que representa aquesta comunitat en el conjunt d'Europa i del món, pel seu infatigable treball a favor de l'ecumenisme, del diàleg interreligiós, i per la irradiació de valors espirituals al conjunt del món, valors com la pau, el diàleg, l'alegria i la fraternitat.

Des de la seva fundació, l'any 1942, per Roger Schutz, la Comunitat de Taizé ha estat i és un focus d'espiritualitat, que atrau l'atenció de peregrins d'arreu del món, de confessions diverses, procedents de tota mena de nacionalitats i d'edats, però especialment joves. Aquesta comunitat monàstica i ecumènica integra germans de diverses esglésies cristianes, sobretot protestants, encara que també hi ha catòlics, procedents d'una quinzena de països. El seu ideal és la comunió entre tots els éssers humans i per això malden, sobretot, per la reconciliació dels cristians en una sola Església, germen i signe que només hi ha una sola família humana.

L'hospitalitat, la senzillesa i la calidesa en el tracte formen part de l'ADN d'aquesta comunitat espiritual que també per a moltes persones no creients és un lloc de referència per meditar, per explorar el sentit de la pròpia vida i discernir el seu futur. En aquest sentit, és un lloc de recerca i de trobament, un àmbit ideal per prendre distància de la realitat immediata, per refugiar-se del soroll ambiental i per escatir allò essencial de la vida.

Un dels moments més creatius de la Comunitat de Taizé té lloc quan neix el Concili dels joves, l'any 1970, que iniciaren el 1974 uns quaranta mil joves de cent països (nombre que ha anat augmentant en els aplecs

anuals de Pasqua i estiu) associant-se a la vocació de comunió i de reconciliació pròpia de Taizé.

D'ençà del 1978, la Comunitat de Taizé organitza anualment la Trobada europea de joves. La primera se celebrà a París. Les darreres del segle XX se celebraren a Milà, a Varsòvia i també a Barcelona, l'any 2000. L'estil de la pregària de Taizé s'ha difós a Catalunya, on existeixen diversos grups que s'inspiren en els cants i les pregàries d'aquesta comunitat ecumènica.

En una Europa caracteritzada pel cansament i pel desànim, per les terribles conseqüències d'una crisi econòmica i financera que afecta milers de ciutadans, per la crisi dels lideratges polítics, per la fragmentació i l'esmicolament dels estils de vida i per l'amnèsia dels seus valors axials, la Comunitat de Taizé juga un paper decisiu. La seva obstinada feina de transmissió de valors espirituals, el seu exemple de sobrietat i de senzillesa, d'obertura i de diàleg, d'hospitalitat i de comunió, xoquen frontalment contra la tendència a l'hermetisme davant de l'altre estranger i amb l'èpica del consumisme i del materialisme que és omnipresent en les societats europees.

Des dels seus inicis, una mateixa intuïció ha caracteritzat la Comunitat de Taizé. Ja de jove, el germà Roger estava captivat per la recerca de la reconciliació dins de la família humana a través de tota la terra. L'any 1940, es va establir a Taizé, a la Borgonya del Sud, per acollir refugiats polítics. La seva intenció era reunir persones que es comprometessin juntes, per tota la vida, a construir una paràbola de comunitat.

Per què a Taizé? Aquest poble estava pròxim a la línia de demarcació que, durant la guerra mundial, va tallar França en dues parts i el germà Roger podia acollir allí refugiats polítics. A més a més, està situat entre Cluny i Citeaux, dos pols de la tradició monàstica.

En la regla de Taizé que Roger Schutz va escriure en soledat i silenci després d'un llarg recés durant l'hivern de finals del 1952 i començament del 1953 expressa allò essencial que permet la vida en comú. Un ense-

nyament, aquest, que no solament és significatiu per les persones que fan aquesta opció de vida, sinó per tots els laics i laiques del món, siguin quin siguin els seus àmbits de convivència.

Roger Schutz ens ensenya el difícil art de viure en comú, aquelles virtuts i qualitats espirituals necessàries per poder viure en pau amb els altres. Un ensenyament que no solament no ha perdut actualitat, sinó que té més vigència que mai.

Al llarg de la seva vida, el fundador i inspirador de Taizé fou un home actiu a nivell d'església universal. Convidat a participar en el Concili Vaticà II, va mantenir un diàleg regular amb els papes Joan XXIII, Pau VI i Joan Pau II. La potència espiritual de la Comunitat de Taizé ha irradiat més enllà de les fronteres de França i hi ha petites fraternitats repartides en els àmbits més pobres del món, a Àfrica, Amèrica del Sud, Àsia i en àmbits molt vulnerables d'Amèrica del Nord.

A partir dels anys seixanta del segle passat, diverses generacions de joves foren a Taizé a la recerca de respostes als seus interrogants. Taizé no ha creat mai un moviment, sinó que ha empès els joves a comprometre's allí on viuen seguint el dictat de la vocació. El silenci, element clau en l'espiritualitat de Taizé, juntament amb la repetició rítmica de certes màximes, fan que el peregrí transcendeixi la consciència immediata i s'obri a horitzons inescrutables.

Les fonts evangèliques nodreixen l'ànima de Taizé i permeten als peregrins abeurar-se en aquestes fonts espirituals més enllà dels prejudicis i de les fàcils precomprensions. Taizé és, doncs, una invitació a realitzar la més difícil de les peregrinacions: la peregrinació interior.

El mínim que es pot dir de la Comunitat de Taizé és que ha encès una llum clarament visible, una llum que anima altres persones i comunitats. I en un món en el qual els camins semblen, tard o d'hora, sense sortida, en l'obscuritat del qual es perd tota significació, no és poca cosa. La seva llum brilla en l'església. Posa al dia noves inspiracions, incertes iniciatives que acabaran per conduir cap a un autèntic renaixement. Brilla, també,

en el món, en el qual Taizé es posa al costat dels pobres, dels oprimits i dels abandonats, ja que els germans saben que Crist parla a través d'ells.

Aquesta llum brilla sobre nombrosos visitants, sobre desenes de milers de joves que vénen a confiar les seves angoixes als germans. Taizé és una oïda immensa en el vell continent, un lloc on s'escolta i això no és poc en un món que ja fa temps que ha oblidat l'art de saber escoltar. Tota l'atenció està posada en la llum que brilla en cadascun d'ells i que està cridada a ocupar un lloc en l'oceà de llum que il·luminarà el món. Cadascun d'aquests joves pot ser un signe d'esperança, es diu a Taizé. Junts, podem reinventar el món. Taizé és aquest dipòsit d'esperança en si d'un continent envellit i cansat.

L'any 1967 es va editar en llengua catalana un bell text de Roger Schutz, *Dynamique du provisoire*. En ell diu: "El qui viu en el provisional veu reactivada la seva marxa cap a la unitat. Perquè l'amenaça per excel·lència seria de bastar-nos a nosaltres mateixos, de tancar el cademat del tresor descobert... d'instituir aleshores per sempre més unes estructures que ben aviat serien factors d'aïllament".

Esperit d'obertura i d'innovació, però a la vegada fidelitat a les arrels i als fonaments de l'Evangelí. Entusiasme per allò nou, però continuïtat en el que és perennement valuós.

Aquesta és la dialèctica de Taizé.
És bo que algú ens ho recordi de tant en tant.
Felicitats.

GLOSSA SOBRE LA COMUNITAT DE TAIZÉ

Griselda Cos, monja del Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Als germans monjos de Taizé

ELS GERMANS DE LA COMUNITAT MONÀSTICA DE TAIZÉ sou per a mi com el paradigma d'Església per als joves.

Vosaltres els oferiu una experiència personal i comunitària de pregària: simple, contemplativa, arrelada en l'esperit evangèlic i teològic. Un espai de bellesa i de cant interioritzat.

Per a mi, ha format part de Taizé també el mestre Jacques Berthier, no només com el que ha estat el pare dels cants per a la pregària, sinó també el meu pare i mestre en els interludis de cítara: simples, interiors, contemplatius, rics en aquella bellesa que omple el silenci sense trencar-lo, sinó embolcallant-lo de pregària interior, inspirats en la Paraula de Déu i expressant-ne amb força el clam, el plor, la joia, l'ànima.

Com a monja contemplativa que viu al monestir maldant per viure també la prioritat de Déu, des de la fraternitat i l'obertura a l'acolliment dels germans que cerquen respostes a les seves inquietuds profundes i personals, valoro també la vostra conjunció de vida monàstica oberta a les necessitats espirituals dels nostres temps.

L'espiritualitat és, certament, per a nosaltres, els monjos, la "carta de navegar" en el mar de la vida. La nostra experiència de Déu no la volem viure sinó des de la totalitat de la realitat. L'amor a Déu sabem que cal encarnar-lo en l'amor al proïsme.

Per al monjo "deixar-ho tot" és necessari i és el primer pas, però "abraçar-ho tot" és el segon. La nostra regla monàstica ens demana de renunciar a tot allò que no és necessari, però aspirem, amb anhel, a l'objectiu suprem i constitutiu de la vida humana.

Què ha estat allò que per damunt de tot ens ha empès a abraçar el monaquisme? Ens fem monjos per ser. Insistim en la unitat del ser i del fer, però subratllem la distinció entre el Ser i el Tenir. Alleugerir l'ésser per tal de poder veritablement SER és la feina pròpia de l'espiritualitat monàstica.

Maldem per arribar al centre, convertint-lo no pas en un punt sense dimensions, sinó en una esfera on ho podem abraçar tot.

Avui no som amants de murs alts i de clausures. Valorem més el silenci que la paraula, i tant! Però som conscients de tenir una missió, tant al cor de l'Església com del món, i aquest sol fet fa que el pur silenci ens sigui impossible. No fugim de la terra sinó que ens hi arrelem.

Els monjos som precisament també aquells que volem donar testimoni que es pot aconseguir la pau i la joia fins i tot vivint en la pobresa.

Vivim al monestir només amb la condició de no aïllar-nos dels germans: el seu tu ens és necessari per poder ser nosaltres mateixos. Per això no volem ser posats a part ni toleraríem viure isolats.

El sagrat és la dimensió profunda de la realitat. Per això els monjos no ens sentiríem bé només cantant salms mentre els nostres germans sofreixen, ens sentiríem incòmodes buscant només la nostra pròpia perfecció mentre hi ha tantes tasques urgents a fer al món.

Viure compromesos en la pregària no és egoisme, perquè ella ens demana també que ens comprometem amb els germans, i la nostra resposta serà la realització més plena de l'ésser humà.

PARAULES D'AGRAÏMENT DE LA COMUNITAT DE TAIZÉ

Germà Alois, prior de Taizé

De tot cor, moltes gràcies a la Generalitat de Catalunya. Així que va arribar la vostra carta ens va deixar, als germans, una mica torbats i ens preguntàvem si el fet d'acceptar el premi no ens faria quedar en una posició de massa visibilitat.

Després vaig pensar en el germà Roger –l'any que ve farà cent anys del seu naixement, deu de la seva mort i setanta-cinc de la seva arribada a Taizé, en plena Guerra Mundial, per acollir-hi refugiats i crear-hi una comunitat–, i em vaig dir que seria en memòria seva que acceptaríem aquest premi.

Va ser ell, de fet, qui ens impulsà en aquest camí de diàleg entre les diferents confessions religioses, de respecte de la llibertat de pensament, de l'acollida de joves... aquests valors tan importants per a nosaltres i que vosaltres assenyaleu en escollir, aquest any, la nostra comunitat. Va ser ell qui va fer de Taizé un d'aquests espais de llibertat a què vosaltres mateixos us referiu. I va ser ell qui, en tres ocasions, va suggerir que Barcelona fos el lloc de la nostra trobada anual, que reuneix milers de joves de tot Europa a finals de desembre.

El vostre premi porta el nom del pare abat Cassià M. Just. Ell va venir a visitar la nostra comunitat el 1971 i arran d'això va establir una bonica relació amb el germà Roger. El 27 de febrer de 1972, el germà Roger va anar a Montserrat. Aquest pelegrinatge a un indret tan important de Catalunya va provocar en ell tota una meditació sobre el camí de la vida cristiana. L'endemà escrivia aquestes línies al seu diari:

“Ahir vam passar per un camí des d'on es veia el Monestir de Montserrat com aferrat entre dos turons escarpats. La nostra vida de cristians també se situa entre dues muntanyes! La de la Transfiguració, on el Crist se serveix de tot el que hi ha en l'home per transformar-lo, allò bo i allò menys

bo, l'odi i l'amor... I també la muntanya on Jesús va sentir la temptació que, seduint-lo, li oferia el domini de tots els reialmes de la terra”.

Setanta-cinc anys de Taizé són ben poca cosa al costat dels mil anys de Montserrat! El germà Roger deia: “La Comunitat de Taizé no és més que un brot que s’empelta al gran arbre de la vida monàstica, sense la qual no sabríem viure”.

No va ser per atzar que Montserrat li va fer pensar en la Transfiguració. Ell sabia la importància que la tradició monàstica dóna a aquest episodi de la vida de Jesús. Els cristians d’Orient van ser els primers a celebrar la Transfiguració i després van ser els benedictins qui van introduir aquesta festa a Occident, al segle XII. Quan mirem la llum del Crist transfigurat, aquesta es va interioritzant a poc a poc, i Déu transfigura la nostra persona, cos, ànima i esperit. Mitjançant l’Esperit Sant, ell penetra en allò que ens angoixa de nosaltres mateixos i dissipa les tenebres.

Al germà Roger li agradava retrobar a Montserrat una inspiració que extreia de la tradició monàstica: l’accent posat en la bellesa de la pregària comunitària. La bellesa de la litúrgia, del lloc de la pregària, del cant, obre el cor a una relació personal amb Déu. Per a nosaltres ha estat sempre una prioritat fer tot això per ajudar els joves a descobrir una relació personal amb Déu.

Durant els anys setanta, l’afluència de joves va obligar la nostra comunitat a buscar nous cants. Calien textos i melodies prou profunds per a la pregària de tot l’any d’una comunitat i a la vegada prou simples com per ser apresos ràpidament pels hostes que venien només per una setmana. I, a més, havien de poder ser apresos per una assemblea que no tenia una única llengua en comú. Era tot un desafiament! En aquella època, els germans, buscant fonts d’inspiració, van pensar en els pelegrins que, durant l’edat mitjana, anaven a Montserrat. Alguns cants del Llibre Vermell van tenir la seva influència en la creació dels cants de Taizé.

Avui dia, en el nostre camí ecumènic, una de les preguntes a què cal trobar immediatament resposta és aquesta: com podem mostrar, nosaltres

els cristians, que la unitat és possible en el respecte del pluralisme? Si ho aconseguíssim, no seria només en benefici dels cristians, sinó que faríem un bon servei al món. Si reeixim a viure junts en una veritable unitat, tot acceptant el pluralisme, esdevindrem un signe enmig d'una humanitat que busca ella mateixa la seva unitat!

No obstant això, tot i que no hi havia hagut mai tantes relacions entre les Esglésies com ara, tampoc no hi havia hagut mai tantes Esglésies i comunitats diferents. El que les distingeix, ben sovint, es presenta com una oportunitat per respondre a les necessitats d'un nombre tan gran de creients. Sens dubte, les noves comunitats cristianes que van emergint contínuament responen a les aspiracions de persones que estimen sincerament el Crist. Però alguns es demanen: és realment desitjable una comunió visible dels cristians?

Crist va donar la seva vida "per reunir els fills de Déu dispersos" (Joan 11,52). Ell va superar les divisions; a la creu, estengué els braços d'un cap a l'altre, per aquells que estaven dividits. Des d'aleshores no hi ha res que pugui justificar veritablement els distanciaments, els uns dels altres.

Aquells que estimen el Crist estan convidats a formar una gran comunitat d'amistat. És la comunió. Per ella hem de contribuir a guarir les ferides de la humanitat: sense voler imposar-se, podem afavorir una mundialització de la solidaritat que no exclogui cap poble, cap persona.

Però, com a cristians, ens avergonyim de realitzar tan poc la voluntat d'unitat del Crist. Els joves, en particular, tenen set d'un sentit i d'unes orientacions clares. No els podem continuar oferint la confusió de les nostres divisions. Les Esglésies cristianes, avui, no haurien d'atrevir-se a compartir un mateix sostre, fins i tot abans de trobar un acord per a totes les qüestions teològiques?

Sempre hi haurà diferències entre els cristians, seran sempre un desafiament i una invitació a dialogar amb franquesa; d'aquesta manera, poden esdevenir un enriquiment. Però, no ha arribat ja, el temps d'aixoplugar-se sota un mateix sostre, fins i tot sense esperar que totes les dificultats estiguin en plena harmonia?

Si puc fer aquesta proposta, és perquè em refereixo a la nostra pròpia experiència. La història de Taizé es pot llegir com un intent de compartir el mateix sostre. Els germans provenim d'una trentena de països, amb llengües, cultura i orígens eclesials diversos, i vivim sota la teulada d'una mateixa casa. I quan, tres cops al dia, ens reunim per a la pregària comunitària, ens unim sota el sostre de l'Església de la Reconciliació.

La pregària comuna no aplega només els germans, sinó també joves del món sencer, catòlics, protestants i ortodoxos. Ells comparteixen igualment la seva vida quotidiana, els àpats, els serveis, la seva recerca de Déu. Nosaltres estem meravellats de constatar que se senten profundament units sense que això signifiqui reduir la fe a un mínim denominador comú ni a un anivellament dels seus valors. Si els joves poden viure tot això en el marc de les trobades de Taizé, per què no hauria de ser possible viure-ho arreu?

Quan els cristians d'un lloc, d'una ciutat, d'un país, i del món sencer, busquen estimar-se com s'estima en el si d'una família, en una mateixa casa, donen testimoni de la pau de Crist, preparen la pau entre els homes, fins i tot, també, en contextos de greus tensions i ruptures. Els cristians units visiblement sota un mateix sostre poden ser, plegats, aquests testimonis de pau.

Hble. Sra. Joana Ortega

Vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals

Senyores i senyors,

Per quart any consecutiu, em plau tornar-me a adreçar a vostès en l'acte de lliurament del guardó Memorial Cassià Just. Aquesta nova edició ens permet evocar el record de l'abat Cassià, que, a mesura que va guanyant en perspectiva històrica, ha anat esdevenint un veritable referent d'amor al proïsme, de valors cristians, d'esperit de conciliació i d'amor a Catalunya.

Sovint es parla de crisi de valors, d'absència de referents espirituals, d'excés de materialisme, de pèrdua de sentit de la comunitat, de massa individualisme... No vivim en una societat perfecta, però podem millorar-la si donem visibilitat a totes les persones que han posat les seves energies al servei dels altres.

És per mi un honor ser avui aquí per poder lliurar un nou guardó, en record i homenatge a la gran persona que va ser l'abat Cassià.

Les meves primeres paraules són de felicitació a la comunitat guardonada en aquesta edició: la Comunitat de Taizé, que reuneix un centenar de germans cristians, tant catòlics com de diferents orígens protestants, procedents de quasi trenta països i que el proper any, el 2015, celebraran el 75è aniversari de la fundació de la Comunitat, i també es compliran 10 anys de la dissortada mort del germà Roger.

Si avui tots tenim la sensació de viure moments complexos, seria bo recordar que la Comunitat va néixer en els terribles temps de la Segona Guerra Mundial. La Comunitat, però, no va néixer perquè sí, sinó com a resposta a la necessitat de treballar per la pau i pel proïsme que van sentir el germà Roger i la seva germana Geneviève en mig de l'horror de

la guerra. S'haurien pogut quedar a la seva Suïssa natal i neutral, però van anar a instal·lar-se on podien resultar més útils, al bell mig de la França dividida, disposats a ajudar als uns i als altres. I just en acabar la guerra, aquell mateix esperit va dur el germà Roger i els seus companys a treballar pels infants que la guerra havia deixat sense família, i també a favor dels presoners de guerra i les persones més necessitades.

Perquè era entre els infants desvalguts, entre els presoners, entre els pobres, entre els necessitats on el germà Roger i els altres germans de Taizé havien sabut veure els seus altres germans i la humanitat sencera.

I aquests són els valors i la fe que ha propagat Taizé des de la seva fundació. Entre els germans, a la comunitat, no hi trobarem una fe de dogmes ni una religiositat de rituals o de complexes disquisicions teològiques. La fe de Taizé és la fe de la pregària, de la humilitat, de l'amor i de l'ecumenisme.

I Taizé, pas a pas, ha anat esdevenint aquest referent de valors que avui guardonem. Any rere any, hem sentit a parlar dels seus pelegrinatges, de la capacitat de mobilitzar el jovent i de transmetre-li l'alegria de la fe. Molts de nosaltres recordem encara la trobada de Barcelona, anys enrere, o les diferents trobades de pregària que Taizé ha portat arreu del món.

El papa Benet XVI, fent seves les paraules del teòleg francès Olivier Clément, ens recordava que a Taizé "homes d'origens confessionals, ètnics, culturals, lingüístics diversos i de vegades oposats, resen i treballen junts". I continuava recordant-nos una cosa que ens pot semblar òbvia però que hauriem de tenir sempre present, i és que "els joves en l'actualitat estan tips de discursos, i tenen set d'autenticitat."

Tot aquest esforç, tota aquesta energia, tot aquest humanisme i tota aquesta fe converteixen la Comunitat de Taizé en un exemple de lluita pels mateixos valors i el mateix compromís que defensava el pare abat de Montserrat, el recordat i enyorat abat Cassià Just.

Només em resta felicitar la Comunitat de Taizé per aquesta distinció i agrair-li que l'hagi acceptada. També vull agrair al jurat el seu treball, i a la Direcció General d'Afers Religiosos i a totes les entitats, la feina que realitzeu per fomentar la cultura religiosa i el diàleg interreligiós.

Certament, les dotze entitats, persones i institucions que han participat en aquesta convocatòria són també cadascuna d'elles dignes de la distinció que avui lliurem, i és de justícia agrair la proposta de les diverses persones i entitats que les han presentades. A totes elles, moltes gràcies, i molt especialment al Monestir de Sant Pere de les Puel·les, per haver proposat la candidatura de la Comunitat de Taizé i que ha permès al jurat la concessió d'aquest guardó.

I a tots vostès, com els deia en començar, moltíssimes gràcies per la seva assistència, per sumar-se a tots nosaltres en el record del pare Cassià i per compartir aquest acte en què hem pogut honorar i distingir els mèrits i l'exemple de la Comunitat de Taizé.

Moltes gràcies

El germà Roger Schutz, fundador de la Comunitat de Taizé

Generalitat de Catalunya
**Departament de Governació
i Relacions Institucionals**

